

zení bylo provedeno na základě této pravoplatné výpovědi. Co se pak dále stalo se zabranou půdou, ze které byl žalobce exekučně vyklizen, a jaké úmluvy uzavřeny byly po pravoplatné výpovědi mezi Státním pozemkovým úřadem a majitelem zabraného velkostatku pro dobu příští, na tom neměl a nemohl míti žalobce již žádného zájmu, poněvadž jeho pachtovní poměr byl zasažen výpovědí ze zabrané půdy a ukončen exekučním vyklizením. Jak Státní pozemkový úřad dále naložil s převzatou nemovitostí, na to nemohl míti žalobce vliv ani neměl nárok na určitý postup v té věci a nemůže proto býti zkrácen dalšími opatřeními Státního pozemkového úřadu ani jeho úmluvami s dosavadním vlastníkem velkostatku. Netřeba se proto zabývatí výtkami, jimiž se žalobce snaží prokázati, že Státní pozemkový úřad nejednal ve smyslu zákonů o pozemkové reformě, poněvadž žalobce nemohl by z toho žádný nárok odvozovati proti žádnému z obou spolužalovaných.

Čís. 13895.

Železniční zaměstnanci.

Služební poměr pomocných zaměstnanců čsl. státních drah, jichž služební poměr byl podle § 135 vl. nař. ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n. změněn ve služební poměr zřízenců čsl. státních drah, jest určen rozsahem práv a povinností definitivně ustanovených zřízenců, při čemž však jejich platové poměry zůstávají tímto přestupem nedotčeny a zaměstnanci se čítají i nadále na systemisovaný stav pomocných zaměstnanců. Platí pro ně zvláštní ustanovení § 119 odst. (4) vl. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n., že se při přeložení do výslužby zastaví jejich služební plat dnem, v němž pomocný zaměstnanec, byv o přeložení do výslužby vyrozuměn, byl činné služby sprostěn, a ustanovení §§ 114 a násl. služebního řádu pro zaměstnance čsl. státních drah o přeložení do výslužby. Naproti tomu pro ostatní pomocné zaměstnance, jichž služební poměr nebyl podle § 135 změněn, platí beze změny dosavadní předpisy o rozvázání služebního poměru.

Otázku nabytí nároku (vzniku nároku) pomocných zaměstnanců státních drah, jejichž služební poměr byl podle § 135 vl. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. změněn v poměr zřízenecký, na pensi, jest posuzovati podle § 7 odst. 1 stanov pensijního fondu čsl. státních drah, nikoliv podle § 7 odst. 6 těchto stanov.

(Rozh. ze dne 27. října 1934, Rv II 88/34.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah od roku 1919 a od 1. března 1922 byl členem pensijního fondu čsl. státních drah. Výnosem ředitelství státních drah v Olomouci ze dne 10. srpna 1932 byl žalobcův služební poměr změněn ve služební poměr zřízence čsl. státních drah se zpětnou platností od 26. července 1931. Výnosem téhož ředitelství ze dne 23. června 1932 byl dán žalobce podle ustanovení § 115 odst. 2 písm. e) služebního řádu do trvalé výslužby s platností od 1. září 1932. Výměrem ředitelství státních drah byl žalobce vy-

rozuměn, že mu ministerstvo železnic výnosem ze dne 16. září 1932 podle ustanovení § 7 odst. 6 stanov pensijního fondu čsl. státních drah vyměřilo s účinností od 1. října 1932 část pense, vyměřenou $\frac{1}{4}$ poslední základny pensijní částkou 1.530 Kč do odvolání, zatím však na dobu 1 roku. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu (pensijním fondu čsl. státních drah), by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti žalobci 2.250 Kč 80 h s 5% úroky od 1. ledna 1933 a platiti mu od 1. ledna 1933 pensijní důchod ve výši 658 Kč 33 h měsíčně předem, s 5% úrokem ode dne splatnosti té které částky. Žalobní nárok odůvodňoval žalobce takto: Pense, žalobci výměry přiznaná byla vyměřena nesprávně. Byla mu vyměřena podle § 7 odst. 6 stanov pensijního fondu jako pomocnému zaměstnanci, který nemá na pensi nárok. Ustanovení to nelze vztahovati na žalobce, neboť žalobce nebyl pomocným zaměstnancem, nýbrž v důsledku jmenování podle výnosu ze dne 10. srpna 1932 zaměstnancem definitivním. Ve výnosu ze dne 10. srpna 1932 výslovně stojí, že pomocní zaměstnanci (jmenovaní zřizenci) zůstávají na místech systemisovaných pro pomocné zaměstnance, ale co do ostatních práv platí pro ně ustanovení platná pro zřizence. Žalobce jako definitivní zaměstnanec, ježto dovršil přede dnem vstupu do výslužby 10 skutečných nebo započítatelných členských let podle § 7 odst. 1 stanov pens. fondu, nabyt nárok na pensi. Měla mu tedy býti vyměřena pense trvalá ze 40% pensijní základny. Jelikož však pensijní základna žalobcova činila jen 6.120 Kč ročně, nedosáhla by pense takto vypočtená minimální pense, činící u železničních zřizenců, kterým byl žalobce na roveň postaven výnosem ze dne 10. srpna 1932 podle ustanovení § 8 odst. 10 bod 1 lit. c) stanov pensijního fondu 5.800 Kč, k čemuž jest připočísti výchovné ve výši 2.100 Kč, takže by žalobci příslušel nárok na přiznání pense ve výši 7.900 Kč s platností od 1. září 1932, tudíž nárok na měsíční důchod 658 Kč 33 h. Za září žalobce vůbec nic neobdržel, takže mu přísluší doplatek za dobu od 1. září 1932 do konce r. 1932 2.250 Kč 82 h, ježto obdržel podle výnosu ze dne 16. září 1932 za tu dobu jen 382 Kč 50 h na pensi. Poněvadž pak žalovaná strana přiznala žalobci jen pensi do odvolání a na dobu jednoho roku, nepřiznala mu ve skutečnosti vůbec nárok na pensi, žalobci však přísluší neodvolatelný nárok na pensijní důchod ve výši 658 Kč 33 h měsíčně. *Procesní soud* první stolice uznal žalovaný stát povinným zaplatiti žalobci částku 2.250 Kč 80 h s 5% úroky od 1. ledna 1933, jakož i zaplatiti mu pensijní důchod ve výši 175 Kč měsíčně za dobu od 1. ledna 1933 do 30. června 1933 s 5% úrokem ode dne splatnosti té které měsíční částky do 14 dnů pod exekuci a platiti mu, počínajíc od 1. července 1933, pensijní důchod ve výši 700 Kč měsíčně předem, s 5% úrokem ode dne splatnosti té které částky pod exekuci, vše po srážce na tyto pensijní důchody vypadajících platů na daň důchodovou a nemocenské pojištění; zamítl však žalobu co do částek převyšujících 175 Kč měsíčně s příslušnými úroky za dobu od 1. ledna 1933 do 30. června 1933, a co do částek převyšujících 700 Kč měsíčně s příslušnými úroky za dobu od 1. července 1933. *Důvod y:* Jest nesporné, že dáním do výslužby bylo postavení žalobcovo změněno tím způsobem, že ve smyslu § 135 vl. nař. čís. 15/1927 byl postaven co do služebního poměru naroveň zřizencům čsl. stát. drah. Tím ovšem nestal se žalobce

zřízencem, zůstal nadále pomocným zaměstnancem, ale od té doby dle cit. § 135 vztahovaly se jinak na něho všechny předpisy, platné pro zřízence státních drah bez rozdílu, o jaké běží, až na předpisy, jichž použití ve smyslu § 136 cit. vládní nařízení na takového zaměstnance jest výslovně vyloučeno. Dle § 136 vztahují se však nadále na takového zaměstnance ustanovení druhé části dílu druhého tohoto vládního nařízení, tedy ustanovení o odpočívých a zaopatřovacích platech pomocných zaměstnanců. Tím jest vyloučeno, by bylo použito na takového zaměstnance ustanovení dílu V. části I. vládní nařízení, t. j. ustanovení o odpočívých a zaopatřovacích platech zřízenců. Z toho plyne, že v žádném případě nemůže pomocnému zaměstnanci ve smyslu § 135 cit. vládní nařízení, tedy ani žalobci příslušet pense zřízenecká, nýbrž jen pense pomocných zaměstnanců. To konečně plyne již i z toho, že základnu pensijní u zřízenců tvoří služné, žalobce však žádné služné neměl, nýbrž jen denní plat jakožto pomocný zaměstnanec, a může jen tento denní plat tvořiti u něho pensijní základnu. Nesprávný je však názor žalované strany, že žalobci nepřisluší ani pense pomocného zaměstnance. Soud se vůbec nemusel zabývatí otázkou, zda žalobce byl právem dán do výslužby podle § 115 odst. (2) písm. e) služ. řádu, či zda měl býti dán do výslužby podle § 115 odst. (1), poněvadž tato otázka pro řešení otázky, zda přísluší žalobci nárok na pensi, jest nerozhodná. Otázku nároku na pensi jest řešiti jen podle ustanovení § 135 cit. vládní nařízení a podle ustanovení stanov pensijního fondu. Jak již nahoře dovoďeno, je pomocný zaměstnanec ve smyslu § 135 cit. nař., tedy byl i žalobce na roveň postaven zřízenci co do všech předpisů upravujících služební poměr zřízenců, pokud tyto předpisy nejsou vyloučeny § 136. § 136 však vylučuje jen použití na takové zaměstnance předpisů platných pro zřízence co do výše pense. Naprosto však nevylučuje použití na takového zaměstnance předpisů platných pro zřízence a tedy definitivního zaměstnance co do nároku na pensi vůbec, neboť cit. nař. v dílu II. části II. — mimo § 128 — vůbec nestanoví, kdy pomocnému zaměstnanci vzniká nárok na pensi. Že tomu tak skutečně jest, vyplývá s naprostou určitostí z té okolnosti, že § 136 vylučuje použití na takové zaměstnance pomocné ve smyslu § 135 cit. vládní nař. ustanovení § 128. Tento paragraf přiznává pomocnému zaměstnanci, vypovězenému ze služeb státních drah po pěti letech členství v pensijním fondě, nárok na pensi i v tom případě, když se stane neschopným výdělku v 5 letech po zrušení služebního poměru. Předpis tento neplatí tedy pro pomocné zaměstnance ve smyslu § 135. A kdyby měl býti názor žalované strany správný, že pomocnému zaměstnanci ve smyslu § 135 cit. nař., danému do výslužby dle § 115 odst. (2) písm. e) služebního řádu, nepřisluší vůbec nárok na výslužné, pak by tím jeho postavení bylo horší, než postavení pomocného zaměstnance, který dosud nebyl na roveň postaven ve smyslu § 135 cit. nař. zřízenci. Že nařízení něco tak nelogického zamýšleti nemohlo, jest zcela jasné. Žalovaná strana pak výslovně připouští, že zaměstnanec pomocný ve smyslu § 135 jest nevypověditelný, ale popírá, že by měl postavení definitivního zaměstnance. Podstatou však definitivy jest nevypověditelnost služebního poměru. Je-li tedy služební poměr pomocného zaměstnance ve smyslu § 135 nevypověditelný, jest tento zaměstnanec definitivní a vztahují se na takového zaměstnance

jakožto definitivního a vůbec na roveň postaveného zřízenci co do nároku na pensi ustanovení § 7 odst. 1 stanov pensijního fondu, nikoliv však ustanovení odst. 3 téhož paragrafu. Znění § 7 odst. 1 nevylučuje nijak jeho použití na zaměstnance pomocného ve smyslu § 135 cit. nař. § 8 stanov sice nestanoví nic o takovém zaměstnanci v případě dání do výslužby ve smyslu § 115 odst. (2) lit. c) služebního řádu, ale tato mezera v předpisech a vůbec ustanovení stanov pensijního fondu ani služebního řádu nemohou pomocného zaměstnance ve smyslu § 135 cit. nař. zbaviti práv, která mu přísluší na základě ustanovení cit. řádně ve sbírce vyhlášeného a na základě platového zákona vydaného vládního nařízení. Přísluší tedy žalobci nárok na pensi, ovšem jen ve výši stanovené pro pensi pomocného zaměstnance. Pensijní základna pro vyměření pense žalobci jakožto pomocnému zaměstnanci jest nepopřena a poněvadž 40% této pensijní základny, které by žalobci jakožto pomocnému zaměstnanci po desetiletém členství příslušelo jakožto výslužné, nedosahuje nejnižší roční výměry pense podle § 130 cit. nař. jest výslužné žalobci jakožto ženatému a nerozvedenému stanoviti podle § 130 cit. vlád. nař. na 5.100 Kč ročně, poněvadž pak jest také nesporné, že žalobci přísluší nárok na výchovné pro dvě děti 2.100 Kč a doplňovací příspěvek ženatých 1.200 Kč ročně ve smyslu §§ 131 a 78 cit. vlád. nařízení, patří žalobci pense v roční výši celkem 8.400 Kč. Jelikož žalobce na tento pensijní důchod obdržel za dobu od 1. října 1932 do 31. prosince 1932 částku 382 Kč 50 h, právem domáhá se doplatku za tutéž dobu 2.250 Kč 82 h, vlastně by měl právo domáhati se ještě dalšího nedoplatku per 400 Kč. Jelikož pak jest nesporné, že od 1. ledna 1933 do konce června t. r. dostává pensi ve výši 525 Kč měsíčně, přísluší mu doplatek za tutéž dobu měsíčně 175 Kč a od 1. července t. r. přísluší mu celý měsíční důchod 700 Kč. Bylo tudíž žalobní žádosti v tom rozsahu vyhověti. *O d v o l a c í s o u d* k odvolání žalovaného státu napadený rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Vládní nařízení ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n. o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců československých státních drah rozeznává v části druhé dílu III. »Ustanovení pomocného zaměstnance podúředníkem neb zřízencem za předpokladů §§ 133, 134«, kdežto v díle IV. »Změnu služebního poměru pomocného ve služební poměr zřízence čsl. státních drah«. Z této souvislosti a z doslovu § 135, kde se praví, že pomocní zaměstnanci, jichž služební poměr byl takto změněn, se staví na roveň zřízencům a že co do služebního poměru platí pro ně všechny předpisy upravující služební poměr zřízenců (odst. 3 § 135), jest usuzovati, že pomocní zaměstnanci, jichž poměr byl podle § 135 změněn v poměr zřízenecký, jsou na roveň postaveni pomocným zaměstnancům, kteří podle § 133 byli ustanoveni za zřízence až na výjimky zvlášť stanovené. Tím je také nepřímě ustanoveno, že podle § 133 mohou se pomocní zaměstnanci státi zřízenci před uplynutím dvanáctileté nepřerušené uspokojivé služby, kdežto podle § 135 mají nárok, aby po uplynutí takové služby ztrávené ve vlastnosti plně zaměstnaného pomocného zaměstnance byli ve svém služebním poměru na roveň postaveni zřízencům. Nejsou jim na roveň postaveni jen v tom, kde zmíněné vládní nařízení ustanovuje výjimku. Tuto výjimku stanoví § 136, totiž, že určité předpisy platné pro pomocné zaměstnance, platí pro ně nadále přes to, že jejich poměr

byl podle § 135 změněn v poměr zřízenecký. A mezi těmito předpisy, pro ně nadále platnými jsou i předpisy §§ 126—132 pojednávající o odpočivných a zaopatřovacích platech s výjimkou § 128. Tento paragraf pojednává o jednom z případů, kdy pomocný zaměstnanec nabývá nároku na pensi. Ostatní pojednávají jen o výši pensijních nároků. Tím, že se vylučuje právě ustanovení o nároku na pensi, dává nařízení najevo, že pro takového zaměstnance (§ 135) platí jiné předpisy, pokud jde o vznik nároku na pensi. Naopak ale tím, že zachovává předpisy o výši výslužného, dává najevo, že výši výslužného jest stanoviti podle základny platné pro pomocné zaměstnance, což je ostatně zcela důsledné, neboť výslužné se vyměřuje podle platu, jaký byl v činné službě pobírán, tedy výslužné pomocného zaměstnance podle jeho platu v činné službě a ne podle platu, jaký pobírá zřízenec. Proto podle těchto předpisů dospívá napadený rozsudek k správnému závěru, že i v ostatním, pokud § 136 výjimky neustanovuje, jest poměr pomocného zřízence, jehož poměr služební byl změněn podle § 135 v poměr zřízenecký, posuzovati podle předpisů platných pro zřízence. Žalovaná strana také připouští, že touto změnou služebního poměru dosáhl žalobce nevypověditelnosti, což správně rozsudek staví na roveň definitivnímu poměru služebnímu. Žalovaná strana také žalobce ze služebního poměru nevypověděla, nýbrž jak jest prokázáno výnosem ředitelství státních drah ze dne 23. června 1932, dala jej podle ustanovení § 115 odst. 3 lit. e) služ. řádu do trvalé výslužby. Ustanovení § 115 služ. řádu týká se přeložení do trvalé výslužby jen úředníků, podúředníků a zřízenců, nikoli také pomocných zaměstnanců, tak že žalobce, když šlo o pensionování, byl staven na roveň zřízenci. S tím souhlasí ustanovení § 7 stanov pensijního fondu, kde se jedná v odst. 1 o nároku člena na pensi a sice definitivního zaměstnance, jestliže byl přeložen do trvalé výslužby a v odst. 3 o nároku pomocného zaměstnance na pensi, jestliže byl ze služeb vypořázen. Postup žalované strany, která jednak uznává, že žalobce byl definitivním zaměstnancem, a jednak jej dává do trvalé výslužby podle ustanovení platných pro definitivní zaměstnance (§ 115 služ. řádu) nasvědčuje správnosti názoru napadeného rozsudku, že žalovaný má nárok na trvalou pensi tak, jako zřízenec a že jen pokud jde o výši, zůstávají pro něho v platnosti ustanovení §§ 126, 127, 129—131 cit. vlád. nař., poněvadž jen v tom ustanovuje § 136 výjimku. Správně také poukazuje rozsudek na to, že doslov § 7 odst. 1 stanov pensijního fondu nevylučuje, by byl použit i na žalobce, neboť tam se mluví jen o definitivním zaměstnanci, ne tedy jen o úředníku, podúředníku a zřízenci. Definitivním zaměstnancem však byl, jak shora dovozeno, i žalobce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jádro tohoto sporu tkví v otázce, zda se na žalobce vztahuje ustanovení § 7 odst. 6 stanov pensijního fondu čsl. státních drah, jehož použila státní železniční správa při rozhodování o žalobcově pensii, či zda jest v tomto případě použití ustanovení § 7 odst. 1 těchže stanov. Není

sporné, že žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah a že se zpětnou platností od 26. července 1931 byl jeho služební poměr pomocného zaměstnance podle § 135 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. změněn ve služební poměr zřízence čsl. státních drah. Pomocní zaměstnanci, jejichž služební poměr byl změněn ve služební poměr zřízence čsl. státních drah, jsou podle § 135 odst. 1 vl. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. co do služebního poměru postaveni na roveň zřízencům čsl. státních drah. Podle odst. 2 § 135 jde tu o nový služební poměr a podle odst. 3 téhož paragrafu platí co do tohoto služebního poměru všechny předpisy upravující služební poměr zřízenců ve znění nyní platném i se změnami a doplňky vyplývajících z tohoto vládního nařízení. Uvedená změna značí zabezpečení nevypověditelnosti služebního poměru, neznamená však přestup ze služební skupiny pomocných zaměstnanců do některé kategorie zřízenců. Služební poměr těchto pomocných zaměstnanců jest určen rozsahem práv a povinností definitivně ustanovených zřízenců, při čemž však jejich platové poměry zůstávají tímto přestupem nedotčeny a zaměstnanci, o něž jde, se čítají i nadále na systemisovaný stav pomocných zaměstnanců. Ježto však pomocní zaměstnanci, jejichž služební poměr byl takto změněn, jsou co do služebního poměru postaveni na roveň zřízencům čsl. státních drah a jsou tudíž nevypověditelní, vztahují se na ně zejména ustanovení §§ 114 a násl. služebního řádu pro zaměstnance čsl. státních drah o přeložení do výslužby. (Viz důvodovou zprávu k § 135, uveřejněnou ve Sborníku služebního a platového práva státních a jiných veřejných zaměstnanců, II. svazek, str. 178—179.) Platí pro ně též zvláštní ustanovení § 119 odst. 4 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n., že při přeložení do výslužby se zastaví jejich služební plat dnem, v němž pomocný zaměstnanec, byv o přeložení do výslužby vyrozuměn, byl činné služby sprostěn. Naproti tomu pro ostatní pomocné zaměstnance, jejichž služební poměr nebyl podle § 135 změněn, platí beze změny dosavadní předpisy o rozvázání služebního poměru (výpovědí, propuštěním, dobrovolným odchodem). (Viz důvodovou zprávu k § 119 pozn. 2 na str. 175.) Bylo již řečeno, že změna služebního poměru podle § 135 se nedotýká poměrů platových, neboť v § 136 jsou vyznačena — a to výčetmo — ustanovení o platových poměrech pomocných zaměstnanců, jež platí i pro zaměstnance, jejichž služební poměr byl změněn podle § 135 ve služební poměr zřízence. V § 136 se odkazuje nejen na ustanovení o služebním platu, nýbrž i na ustanovení o platech odpočivných a zaopatřovacích, obsažené v druhé části dílu II., vyjímajíc § 128. Za jakých podmínek vzniká pro zaměstnance uvedené v § 135 nárok na pensi, není však ve vládním nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. stanoveno. V § 126 odst. 3 se jen praví, že pro pojištění pomocných zaměstnanců v pensijním fondě čsl. státních drah mají býti v dosavadních předpisech provedeny změny vyplývající z ustanovení tohoto dílu, čímž bylo uloženo ministerstvu železnic, by příslušné změny provedlo úpravou stanov pensijního fondu čsl. státních drah. (Viz důvodovou zprávu k § 126 pozn. 3. na str. 176 uvedeného sborníku.) Také v § 118 služebního řádu pro zaměstnance čsl. státních drah se praví, že o nároku na výslužné obsahují ustanovení stanov pensijního fondu čsl. státních drah. Otázku nabytí nároku (vzniku ná-

roku) na pensi jest proto posuzovati podle příslušných ustanovení stanov pensijního fondu čsl. státních drah. Tyto stanovy obsahují v § 7 podrobné předpisy o »nároku člena (pensijního fondu) na pensi«. V odst. 3 § 7 jest ustanoveno, za jakých podmínek nabývá nároku na pensi pomocný zaměstnanec, jestliže byl státní železniční správou ze služeb vypověděn a v odst. 6 § 7 jsou pak upraveny případy, ve kterých pomocný zaměstnanec, ač jinak vyhovuje podmínkám podle § 7 odst. 3 čís. 1, nemá přece na pensi nároku, protože nedovršil šedesátý rok věku přede dnem zániku služebního poměru. Tato ustanovení se vztahují zřejmě jen na pomocné zaměstnance, kteří byli ze služeb vypovědění a jejichž služební poměr výpovědí zanikl, nelze je však vztahovati na takové pomocné zaměstnance, jejichž služební poměr byl podle § 135 změněn v nevypověditelný služební poměr zřízence a kteří byli dáni do trvalé výslužby. Jest nesporné, že žalobcův služební poměr nebyl vypověditelný a že žalobce také skutečně ze služby vypověděn nebyl, nýbrž že byl dán z moci úřední na trvalý odpočinek (do trvalé výslužby) podle ustanovení § 115 odst. 3 e) služebního řádu. Stanovy pensijního fondu čsl. státních drah neobsahují zvláštního ustanovení o tom, za jakých podmínek nabývají nároku na pensi pomocní zaměstnanci, jejichž služební poměr byl podle § 135 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. změněn ve služební poměr zřízenecký a kteří byli přeloženi do výslužby. Z toho, co bylo již vyloženo, vyplývá jen záporný závěr, že na tyto zaměstnance nelze použití ustanovení § 7 odst. 3 a 6 stanov pensijního fondu. Jest proto věcí výkladu pensijních stanov, kterého jiného z jejich ustanovení jest na tyto zaměstnance použití. Oba nižší soudy vyslovily právní názor, že jest v tomto případě použití ustanovení § 7 odst. 1 pensijních stanov o tom, za jakých podmínek nabývá nároku na pensi definitivní zaměstnanec, který byl přeložen do výslužby. Dovolací soud schvaluje tento názor, vycházející při tom z těchto úvah: Nabytí nároku na pensi jest v § 7 pensijních stanov upraveno na základě povahy služebního poměru. Zaměstnanců, jejichž služební poměr jest definitivní a které proto nelze vypovědět, nýbrž jen přeložiti do výslužby podle §§ 114 a násl. služebního řádu, se týká ustanovení § 7 odst. 1 pensijních stanov, které přiznává jim nárok na pensi za podmínek výhodnějších, než jsou stanoveny v § 7 odst. 3 pro pomocné zaměstnance, kteří mohou býti státní železniční správou vypovědění ze služeb a jejichž služební poměr výpovědí zaniká. Tyto rozdíly mají základ právě v různosti služebního poměru, totiž v tom, zda služební poměr jest definitivní či vypověditelný. V § 7 pensijních stanov se také přesně rozeznává mezi »vstupem do výslužby« a »zánikem služebního poměru výpovědí«. Přeložení do výslužby nese s sebou podle § 7 odst. 1 nabytí nároku na pensi za podmínek tam dále uvedených. Ustanovení § 136 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n., pokud poukazuje na předpisy druhé části dílu II., vyjímajíc § 128, brání ovšem tomu, by pomocný zaměstnanec v poměru zřízence podle § 135 obdržel pensi ve vyšší výměře, než ostatní pomocní zaměstnanci, ale to se týká jen výše pense, nikoliv nabytí nároku na pensi, což správně vystihly nižší soudy, když přiznaly žalobci nárok na pensi jen ve výměře stanovené pro pomocného zaměstnance. Odvolací soud nepochybil ani v tom, že rozeznával mezi předpoklady pro vznik pensijního nároku a pro výši pense, neboť tento rozdíl činí

také stanovy pensijního fondu, ježto v § 7 upravují zvlášť předpoklady pro nárok člena na pensi a pak v § 8 zase zvlášť výměru členovy pense. Ani ustanovení § 5 odst. 2 čís. 1 pensijních stanov, na něž poukazuje dovolatel, nebrání tomu, by nabytí nároku na pensi u žalobce jako pomocného zaměstnance, jehož služební poměr byl podle § 135 změněn ve služební poměr zřízence, bylo posuzováno podle § 7 odst. 1 pensijních stanov, neboť v § 5 odst. 2 se upravuje jen pensijní základna, nikoliv nárok na pensi a podmínky jeho vzniku. Dovolatel sice správně vykládá, že platnost ustanovení § 128 vládního nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. pro pomocné zaměstnance, jejichž služební poměr byl podle § 135 změněn ve služební poměr zřízence, byla v § 136 vyloučena proto, že služební poměr těchto zaměstnanců jest nevypověditelný, kdežto v § 128 se předpokládá pro nabytí nároku na pensi výpověď ze služby, avšak odvolací soud právě z tohoto vyloučení platnosti ustanovení § 128 pro uvedené zaměstnance zcela případně dovodil, že se tím dává na jevo, že pro tyto zaměstnance platí o vzniku pensijního nároku jiné předpisy, než pro ostatní pomocné zaměstnance.

Čís. 13896.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Spor advokáta s klientem o zaplacení odměny a výloh nepatří před pracovní soud, jenž projednával původní spor.

Ustanovení § 94, druhý odstavec, j. n. platí jen pro příslušnost soudů řádných, nikoliv i pro příslušnost pracovního soudu.

(Rozh. ze dne 27. října 1934, Rv II 718/34.)

Žalobu o zaplacení palmare 12.000 Kč z pracovního sporu podal advokát na klienta u pracovního soudu, u něhož byl veden původní spor. Procesní soud první stolice uznal dílčím rozsudkem pro uznání žalovaného povinným zaplatiti žalobci 4.000 Kč. Odvolací soud usnesením napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Napadeným rozsudkem jako dílčím rozsudkem pro uznání byl žalovaný povinným uznán zaplatiti žalobci 4.000 Kč do 14 dnů pod exekucí. Proti tomuto rozsudku podává žalovaný odvolání a činí návrh, by pracovní soud byl uznán za nepřislušný a rozsudek pro uznání byl zrušen, pokud se týče změněn v ten smysl, že se žalobcův návrh na vydání rozsudku pro uznání zamítá, pokud se týče, že se žaloba odmítá pro věcnou nepřislušnost též co do uznané částky. Jako odvolací důvody uplatňuje žalovaný kusost řízení, nesprávné právní posouzení a zmatečnost. Jde však jen o odvolací důvody podle § 471 čís. 6 c. ř. s., pokud se týče o § 477 čís. 3 c. ř. s. a proto byla věc v neveřejném sedění rozhodnuta. Pokud žalovaný uplatňuje kusost řízení, jelikož první soud podle protokolu o námitce nepřislušnosti nerozhodl, byla vadnost již odstraněna usnesením pracovního soudu ze dne 9. dubna 1934, kterým opravou rozsudku bylo do rozsudku pojata usnesení, že se námitka věcné nepřislušnosti zamítá. Ve věci samé není odvolání odůvodněno. Není žádným zákonitým usta-